

5.**Zasady stosowania przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej**

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego
z dnia 15 grudnia 2021 r.
III OSK 4343/21

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Sędzia NSA Przemysław Szustakiewicz (spr.)
Sędzia NSA Małgorzata Masterniak-Kubiak
Sędzia NSA Tamara Dzielakowska

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2021 r. na posiedzeniu niejawnym w Izbie Ogólnoadministracyjnej skargi kasacyjnej R.B. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 25 listopada 2020 r., sygn. akt II SAB/Po 87/20 w sprawie ze skargi R.B. na bezczynność Rektora [...] w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej

oddala skargę kasacyjną

Uzasadnienie

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu, wyrokiem z dnia 25 listopada 2020 r., sygn. akt II SAB/Po 87/20, po rozpoznaniu sprawy ze skargi R.B. na bezczynność Rektora (...) w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej: stwierdził, że Rektor (...) dopuścił się bezczynności w zakresie rozpatrzenia pkt 5 wniosku z dnia 15 czerwca 2020 r. (pkt I); zobowiązał Rektora (...) do załatwienia wniosku z dnia 15 czerwca 2020 r. w zakresie pkt 5 w terminie 14 dni od doręczenia odpisu wyroku wraz z aktami sprawy (pkt II); stwierdził, że bezczynność Rektora (...) nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa (pkt III); oddalił skargę w pozostałym zakresie

(pkt IV); zasądził na rzecz skarżącego zwrot kosztów sądowych (pkt V).

Do wydania wyroku doszło w następującym stanie faktycznym i prawnym sprawy:

Wnioskiem z dnia 15 czerwca 2020 r. R.B. zwrócił się do Rektora (...) o udzielenie informacji publicznej w zakresie:

1. proszę o przedstawienie kopii wszystkich dokumentów (pism, protokołów ze spotkań, notatek służbowych) dot. wyjaśnień dokonanych przez Rektora A.L., w sprawie gróźb noszących znamiona gróźb karalnych, a kierowanych przez Panią mgr B.P. wobec dr. P.K.;
2. proszę o:
 - 1) przedstawienie kroków, które podjął Rektor wobec prof. (...) T.W. w związku ze zgłoszeniem możliwości popełnienia przez wymienionego wykroczenia z art. 282 § 1 pkt 1 Kodeksu Pracy albo przestępstwa z art. 218 Kodeksu Karnego;
 - 2) przesłanie kopii pism, które te kroki dokumentują.
3. proszę o podanie informacji, czy i w jakim stopniu kwoty [konto s0000206: rok 2017 - 13 249,97 pln, rok 2018 - 16 038,32 pln, konto ZL0001839: rok 2017 - 36 623,26 pln, rok 2018 - 62 486,39 pln] odzwierciedlają wpłaty uczestników kursów realizowanych w Instytucie (...) działającego w ramach (...);
4. proszę o przedstawienie treści zarzutów dyscyplinarnych sformułowanych przez Rzecznika Dyscyplinarnego ds. Nauczycieli Akademickich, prof. (...) S.M., wobec prof. dr. hab. P.W.;
5. proszę o przedstawienie kopii audytu finansowego przeprowadzonego w Instytucie Językoznawstwa (...)w roku 2018 r.

Pismem z dnia 3 lipca 2020 r. Rektor poinformował wnioskodawcę, iż:

1. notatka służbowa powstała w toku wyjaśniania sprawy rzekomych gróźb ze strony mgr B.P. wobec dr. P.N. znajduje się w aktach sprawy związanej z toczącym się obecnie postępowaniem sądowym z powództwa prof. (...) R.B. przeciwko Uniwersytetowi (...) i w związku z tym dysponentem akt jest Sąd Pracy w (...);

2. nie jesteśmy w posiadaniu informacji o podjęciu kroków przez Rektora wobec prof. (...) T.W. w związku ze zgłoszeniem możliwości popełnienia wykroczenia z art. 282 § 1 pkt 1 Kodeksu Pracy, albo przestępstwa z art. 218 Kodeksu Karnego przez prof. (...) T.W.;
3. na podstawie danych otrzymanych z Sekcji Finansowej (...) informuję, że kwota odzwierciedlająca wpłaty uczestników kursów realizowanych w Instytucie (...) wynosi 9 232,99 zł i została zaksięgowana na koncie s0000206 w roku 2018;
4. wniosek Rzecznika Dyscyplinarnego ds. nauczycieli akademickich w sprawie prof. dr. hab. P.W. jest włączony do akt toczącego się postępowania dyscyplinarnego i na obecnym etapie nie podlega udostępnieniu;
5. protokół pokontrolny z audytu finansowego przeprowadzonego w Instytucie Językoznawstwa (...) w roku 2018 stanowi część dokumentacji prowadzonego aktualnie postępowania dyscyplinarnego i do czasu jego zakończenia nie podlega udostępnieniu.

W takich okolicznościach R.B. złożył do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu skargę na bezczynność Rektora w zakresie pkt 4 i 5 wniosku z dnia 15 czerwca 2020 r. o udostępnienie informacji publicznej.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie, a ponadto wywodził, iż żądane przez skarżącego dokumenty w pkt 4 i 5 wniosku nie stanowią informacji publicznej oraz nie podlegają udostępnieniu w trybie przewidzianym przez ustawę z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. z 2019 r. poz. 1429 ze zm., dalej "DostInfPubU")

W piśmie procesowym z dnia 23 września 2020 r., skarżący podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko i wywiedzione zarzuty. Podkreślił, iż jego wniosek nie tylko nie obejmował całości akt sprawy, ale obejmował także inne informacje publiczne. Według skarżącego trudno przyjąć, że np. kopia audytu finansowego, jako włączona do akt sprawy, nie mogła zostać udostępniona i nie stanowi informacji publicznej, choć w oczywisty sposób dotyczy spraw publicznych.

Powołanym na wstępie wyrokiem, Wojewódzki Sąd Administra-

cyjny w Poznaniu, działając na podstawie art. 149 § 1 pkt 1 i 3 oraz § 1a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2019 r. poz. 2325 ze zm., dalej PostAdmU) orzekł o beczynności organu w zakresie pkt 5 wniosku oraz na podstawie art. 151 PostAdmU oddalił skargę w pozostałym zakresie.

W motywach rozstrzygnięcia Sąd pierwszej instancji podał, że pojęcie informacji publicznej ustawodawca zdefiniował w art. 1 ust. 1 i art. 6 DostInfPubU. Zgodnie art. 1 DostInfPubU każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną i podlega udostępnieniu na zasadach i w trybie określonym ustawą. Przepis art. 6 DostInfPubU wymienia katalog informacji i dokumentów stanowiących informację publiczną, nie stanowiąc wyliczenia enumeratywnego, o czym świadczy użyty zwrot "w szczególności". Obejmuje on m.in. informacje o podmiotach, o których mowa w art. 4 ust. 1 DostInfPubU i zasadach funkcjonowania tych podmiotów. W orzecznictwie przyjęto, że informację publiczną stanowi każda informacja wytworzona przez szeroko rozumiane władze publiczne oraz osoby pełniące funkcje publiczne, a także inne podmioty, które tę władzę realizują bądź gospodarują mieniem komunalnym lub mieniem Skarbu Państwa w zakresie tych kompetencji. Taki charakter ma również wiadomość niewytworzona przez podmioty publiczne, lecz odnosząca się do tych podmiotów.

Następnie Sąd pierwszej instancji podniósł, że co do zasady, uczelnia jest objęta obowiązkiem udostępnienia informacji publicznej, a postępowanie dyscyplinarne wobec pracownika naukowego, jak i dokumentacja przebiegu tego postępowania ma charakter informacji publicznej, albowiem wytworzona została w toku realizacji zadań publicznych przez właściwy organ, jakim jest komisja dyscyplinarna. W świetle art. 4 ust. 1 DostInfPubU uczelnia publiczna jest podmiotem, na którym ciąży obowiązek udostępniania informacji publicznej, zarówno dlatego, że wykonuje zadania publiczne, jak i dlatego, że dysponuje majątkiem publicznym. Odpowiedzialność dyscyplinarna jest przewidziana w pragmatykach służbowych regulujących status funkcjonariuszy służb mundurowych, np. Policji,

w pragmatykach regulujących status prawny innych pracowników mianowanych (np. nauczycieli czy sędziów) oraz ustawach regulujących ustrój i funkcjonowanie poszczególnych samorządów zawodowych, np. adwokackiego. Jest to odpowiedzialność typu karnego, choć najczęściej sprawowana przez podmioty mające charakter organu administracji publicznej, chociażby w znaczeniu funkcjonalnym za wykroczenia dyscyplinarne. Najczęściej tym mianem pragmatyki określa się naruszenie obowiązków pracowniczych, ale równie często zakres tego pojęcia jest rozciągnięty na uchybienie godności lub zasadom etyki wykonywania danego zawodu. Przy czym sankcja dyscyplinarna należy do grupy środków przymusu państwowego, które mają charakter kary. Jest to więc odpowiedzialność typu karnego, ponieważ jest odpowiedzialnością za popełnienie czynu zabronionego pod groźbą kary. Jeżeli tak, to sprawowanie władzy dyscyplinarnej przez organy uczelni jest formą wykonywania władzy publicznej.

W ocenie Sądu, kwestią wymagającą analizy jest, czy ustawodawca przewidział szczególny tryb udostępnienia żądanej informacji. NSA w wyroku z dnia 5 kwietnia 2013 r., sygn. akt I OSK 196/13 odniósł się do obowiązującej wcześniej regulacji szczególnej, tj. rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 14 marca 2007 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego wobec nauczycieli akademickich (Dz.U. z 2007 r. Nr 58, poz. 391). Rozporządzenie to zostało następnie zastąpione rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 17 października 2014 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego prowadzonego wobec nauczycieli akademickich oraz sposobu wykonywania i zatarcia kar dyscyplinarnych (Dz.U. poz. 1430 ze zm.) i kolejno – obowiązującym aktualnie – rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 25 września 2018 r. w sprawie szczegółowego trybu prowadzenia mediacji, postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w sprawach odpowiedzialności dyscyplinarnej nauczycieli akademickich, a także sposobu wykonywania kar dyscyplinarnych i ich zatarcia (Dz.U. poz. 1843, dalej jako "rozporządzenie") wydane na podstawie upoważnienia zawartego w art. 306

ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Podobnie jak we wcześniejszej regulacji, o której wypowiedział się NSA, określone w obecnie obowiązującym rozporządzeniu zasady dostępu do dokumentacji postępowania dyscyplinarnego dotyczą wyłącznie postępowań będących w toku. Rozporządzenie nie normuje natomiast dostępu do akt postępowań zakończonych. Tym samym wskazana regulacja nie znajduje zastosowania w rozpatrywanej sprawie. Poza sporem stron była bowiem okoliczność, że - na dzień wniesienia skargi - postępowanie dyscyplinarne prowadzone przeciwko prof. dr. hab. P.W. było w toku. Zgodnie zaś z § 21 ust. 4 rozporządzenia od chwili doręczenia obwinionemu zarządzenia o wyznaczeniu terminu rozprawy wyłącznie obwiniony lub jego obrońca mogą przeglądać, w obecności osoby wyznaczonej przez przewodniczącego składu orzekającego, akta sprawy oraz sporządzać z nich wypisy, notatki i fotokopie. W sposób zbieżny kwestię przeglądania niezakończonego postępowania regulują przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz.U. z 2020 r. poz. 30 ze zm., dalej: KPK). Przepisy tej ustawy znajdują zaś, na mocy art. 305 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, odpowiednie zastosowanie do postępowań w sprawach odpowiedzialności dyscyplinarnej nauczycieli akademickich, w zakresie nieuregulowanym w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. I tak art. 156 § 1 KPK wyraźnie wskazuje, że wyłącznie "stronom, obrońcom, pełnomocnikom i przedstawicielom ustawowym udostępnia się akta sprawy sądowej oraz daje możliwość sporządzenia z nich odpisów lub kopii. Za zgodą prezesa sądu akta te mogą być udostępnione również innym osobom."

Na tle powyższych rozważań Sąd doszedł do przekonania, że wbrew twierdzeniom organu, żądane przez skarżącego informacje w zakresie dokumentów stanowiących część toczącego się postępowania dyscyplinarnego, stanowią informację publiczną, to jednak nie podlegają udostępnieniu skarżącemu, albowiem szczególna regulacja wyłącza go, do czasu zakończenia postępowania dyscyplinarnego, z kręgu osób, które w obowiązującym stanie prawnym mają dostęp do akt postępowania dyscyplinarnego.

Sąd zgodził się z organem, iż odpowiedź na wniosek o udzielenie informacji publicznej, w zakresie pkt 4 wniosku, powinna była (z racji toczącego się nadal i nie zakończonego postępowania dyscyplinarnego) i zasadnie nastąpiła w formie pisma informacyjnego.

Odnosząc się do żądania skargi w zakresie pkt 5 wniosku, WSA w Poznaniu podzielił poglądy orzecznictwa (por. wyrok WSA w Opolu z 18.05.2020 r., II SAB/Op 26/20, LEX nr 3007525), zgodnie z którym prawo do udostępnienia informacji publicznej w postaci dokumentów nie zostało ograniczone wyłącznie do dokumentów urzędowych. Pojęcie dokumentu na gruncie DostInfPubU należy rozumieć w szerokim tego słowa znaczeniu prawa do informacji publicznej. Na potrzeby konstytucyjnego prawa do informacji za "dokument w ogólności" należy rozumieć każdą informację o działalności władzy publicznej lub o sprawach publicznych, wypowiedzianą i zobiektywizowaną na jakimś nośniku i najczęściej przybierającą postać pisemną. W najszerszym rozumieniu dokumentem będzie każdy nośnik danych, który może przybrać formę papierową, elektroniczną, cyfrową. Na tle powyższego Sąd pierwszej instancji uznał, że kopia "audytu", której udostępnienia żąda skarżący stanowi dokumentację przebiegu i efektów kontroli działalności podmiotu zobowiązanego do udostępnienia informacji publicznej w zakresie wykonywanej przez ten podmiot działalności publicznej. Skoro art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a tiret drugi DostInfPubU zawiera sformułowanie, że informacją publiczną jest dokumentacja przebiegu i efektów kontroli, to tym samym prawidłowo skarżący zarzuca bezczynność wobec uznania przez organ, że audyt finansowy nie podlega udostępnieniu, albowiem jest włączony do akt postępowania dyscyplinarnego, które się nie zakończyło.

Zdaniem Sądu, okoliczność, że audyt został włączony, jako dowód, w postępowaniu dyscyplinarnym, nie odbiera mu przymiotu informacji publicznej, ani nie wyłącza go – na zasadzie opisanej powyżej, a związanej ze szczególną regulacją rozporządzenia i KPK, z obowiązku udostępnienia. Nie można bowiem tracić z pola widzenia okoliczności, że dokument ten ma swój odrębny od postępowania dyscyplinarnego byt. Może zatem funkcjonować samodzielnie, w oderwaniu od postępowania dyscyplinarnego. Jako – z założenia –

dokument posiadający cechę obiektywizmu i niezależności oraz bezstronności, audyt jest dokumentem, który winien być skarżącemu udostępniony, albowiem okoliczność zakończenia lub trwania postępowania dyscyplinarnego, w którym jest dowodem, pozostaje bez znaczenia dla możliwości jego udostępnienia w trybie DostInfPubU. Z tych względów, Sąd pierwszej instancji, na podstawie art. 149 § 1 pkt 1 i 3 oraz § 1a PostAdmU orzekł o bezczynności organu w zakresie pkt 5 wniosku oraz zobowiązaniu organu do załatwienia wniosku skarżącego w zakresie pkt 5, uznając, wobec okoliczności sprawy, że bezczynność nie miała charakteru rażącego naruszenia prawa (pkt I do III wyroku). W pozostałym zakresie Sąd skargę oddalił (pkt IV wyroku).

Od powyższego wyroku w zakresie jego punktu IV skargę kasacyjną złożył skarżący. Zaskarżonemu w tej części wyroku, skarżący kasacyjnie zarzucił naruszenie:

1. art. 141 § 4 PostAdmU w zw. z art. 4 ust. 3 DostInfPubU przez błędne przyjęcie, że organ nie posiada informacji, o których mowa w punktach 1 i 2 wniosku skarżącego;
2. art. 1 ust. 2 DostInfPubU w zw. z art. 5 ust. 1 DostInfPubU poprzez błędne przyjęcie, że istnieje odrębny względem DostInfPubU ustawowy tryb udostępniania informacji zawartych w aktach postępowania dyscyplinarnego.

W związku z powyższymi zarzutami skarżący kasacyjnie wniósł o uchylenie wyroku w całości i rozstrzygnięcie co do istoty poprzez stwierdzenie, że organ dopuścił się bezczynności, orzeczenie o jej charakterze, nakazanie rozpoznania wniosku skarżącego i orzeczenie o kosztach postępowania.

W uzasadnieniu skarżący kasacyjnie podkreślił, że zgodnie z art. 1 ust. 2 DostInfPubU przepisy ustawy nie naruszają przepisów innych ustaw określających odmiennie zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami publicznymi. Tym samym ustawodawca wprost wskazał, że odmienny tryb dostępu do informacji publicznej może być zawarty wyłącznie w formie ustawy. Odesłanie zatem do rozporządzenia w tym zakresie nie spełnia tego wymogu.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Rektor wniósł o jej oddalenie.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył co następuje:

Naczelny Sąd Administracyjny jest związany podstawami skargi kasacyjnej, ponieważ w świetle art. 183 § 1 PostAdmU rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, biorąc z urzędu pod rozwagę jedynie nieważność postępowania. Jeżeli zatem nie wystąpiły przesłanki nieważności postępowania wymienione w art. 183 § 2 PostAdmU, a w rozpoznawanej sprawie przesłanek tych brak, to Sąd związany jest granicami skargi kasacyjnej. Oznacza to, że Sąd upoważniony jest do oceny zaskarżonego orzeczenia wyłącznie w granicach przedstawionych we wniesionej skardze kasacyjnej.

W pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę na niestaranne sporządzenie zarzutów i wniosków zawartych w skardze kasacyjnej. Wskazać należy, że skarżący kasacyjnie wywiódł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu skargę, w której wniósł o stwierdzenie, że doszło do bezczynności w zakresie rozpoznania punktu 4 i 5 jego wniosku o udostępnienie informacji publicznej. Zatem skarga swoim zakresem obejmowała jedynie pkt 4 i 5 wniosku. Natomiast wnoszący skargę kasacyjną, zarzucił Sądowi pierwszej instancji, że błędnie przyjął, iż organ nie posiada informacji, o których mowa w punktach 1 i 2 wniosku skarżącego. Te punkty wniosku nie były ogóle przedmiotem rozważań Sądu pierwszej instancji.

Odnosząc się natomiast do wniosków skargi kasacyjnej podnieść należy, że skarżący kasacyjnie zaskarżył wyrok wyłącznie w zakresie punktu IV, tj. w zakresie oddalenia skargi. Niezrozumiałe zatem jest, dlaczego we wnioskach końcowych skargi kasacyjnej wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości.

W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, wniesiona skarga kasacyjna nie zasługuje na uwzględnienie.

Za bezskuteczny należy uznać zarzut naruszenia art. 141 § 1 PostAdmU w zw. z art. 4 ust. 3 DostInfPubU. Przepis art. 141 § 4 PostAdmU określa jedynie wymogi konstrukcyjne uzasadnienia wyroku, wskazując, iż pisemne motywy takiego orzeczenia winny zawierać zwięzłe przedstawienie stanu sprawy, zarzutów podniesio-

nych w skardze, stanowisk pozostałych stron, podstawę prawną rozstrzygnięcia oraz jej wyjaśnienie. Wadliwość pisemnych motywów wyroku może stanowić przedmiot skutecznego zarzutu kasacyjnego opartego na podstawie przewidzianej w art. 174 pkt 2 PostAdmU jedynie wtedy, gdy w uzasadnieniu orzeczenia brak ustawowych elementów lub gdy jest ono sporządzone w taki sposób, że niemożliwa jest kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku. Żadna z takich sytuacji nie miała miejsca. Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku pozwala na przyjęcie, że spełnia ono wymogi, o których stanowi powołany przepis. W pisemnych motywach wyroku przedstawiono bowiem stan faktyczny sprawy, zrelacjonowano sformułowane w skardze zarzuty oraz wskazano podstawę prawną oddalenia skargi. Ponadto Sąd pierwszej instancji w dostateczny sposób wyjaśnił motywy podjętego rozstrzygnięcia. Przedstawiony w uzasadnieniu wywód prawny pozwala na ocenę, jakie znaczenie Sąd pierwszej instancji nadał zastosowanym normom prawnym. Okoliczność, że stanowisko zajęte przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu jest odmienne od prezentowanego przez wnoszącego skargę kasacyjną, nie oznacza, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wady konstrukcyjne oraz nie poddaje się kontroli kasacyjnej. Podkreślić należy, że za pomocą zarzutu naruszenia art. 141 § 4 PostAdmU nie można skutecznie zwalczać prawidłowości przyjętego przez Sąd pierwszej instancji stanu faktycznego, czy też stanowiska co do wykładni bądź zastosowania prawa materialnego. Przepis art. 141 § 4 PostAdmU jest przepisem proceduralnym, regulującym wymogi uzasadnienia. Naczelny Sąd Administracyjny, rozpoznając zarzut naruszenia tego przepisu, zobowiązany jest jedynie do kontroli zgodności uzasadnienia zaskarżonego wyroku z wymogami wynikającymi z powyższej normy prawnej.

Za chybiony należy uznać zarzut naruszenia art. 1 ust. 2 DostInfPubU w związku z art. 5 ust. 1 DostInfPubU. Zgodnie z tym pierwszym przepisem: "Przepisy ustawy nie naruszają przepisów innych ustaw określających odmienne zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami publicznymi".

Skarżący kasacyjnie podniósł, że organ, a za nim Sąd pierwszej

instancji zastosował w niniejszej sprawie - przy rozpoznaniu pkt 4 wniosku skarżącego o udostępnienie informacji publicznej w zakresie przedstawienia treści zarzutów dyscyplinarnych sformułowanych przez rzecznika dyscyplinarnego ds. nauczycieli akademickich - przepisy rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 25 września 2018 r. w sprawie szczegółowego trybu prowadzenia mediacji, postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w sprawach odpowiedzialności dyscyplinarnej nauczycieli akademickich, a także sposobu wykonywania kar dyscyplinarnych i ich zatarcia. W ocenie skarżącego kasacyjnie, rozporządzenie to nie mogło być w sprawie zastosowanie, gdyż tylko przepisy ustaw mogą określać odmienne zasady i tryb dostępu do informacji publicznej.

Wbrew twierdzeniom skarżącego kasacyjnie ani organ, ani tym bardziej WSA w Poznaniu nie stosował w niniejszej sprawie przepisów rozporządzenia. Sąd pierwszej instancji wprost wskazał, że kwestię przeglądania niezakończonych postępowań (dyscyplinarnego) w sposób zbieżny regulują przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego. Przepisy tej ustawy znajdują zaś, na mocy art. 305 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, odpowiednie zastosowanie do postępowań w sprawach odpowiedzialności dyscyplinarnej nauczycieli akademickich, w zakresie nieuregulowanym w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. A zatem WSA w Poznaniu prawidłowo uznał, że w sprawie mają zastosowanie przepisy KPK, do których odsyła art. 305 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Wskazać należy, że rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 25 września 2018 r. w sprawie szczegółowego trybu prowadzenia mediacji, postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w sprawach odpowiedzialności dyscyplinarnej nauczycieli akademickich, a także sposobu wykonywania kar dyscyplinarnych i ich zatarcia określa zasady dostępu do dokumentacji postępowania dyscyplinarnego będącego w toku. Przy czy dostęp do takich akt ma wyłącznie obwiniony lub jego obrońca. Rozporządzenie to nie reguluje natomiast kwestii udostępniania akt postępowania dyscyplinarnego będącego w toku innym osobom. To

zaś implikuje konieczność zastosowania przepisów szczególnych w zakresie dostępu do akt tego postępowania. Możliwość zastosowania przepisów szczególnych w tym zakresie zapewnia art. 305 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, który w zakresie nieuregulowanym w ustawie odsyła w sprawach odpowiedzialności dyscyplinarnej nauczycieli akademickich do odpowiedniego stosowania przepisów KPK. Zatem zasady dostępu do akt postępowania dyscyplinarnego nauczycieli akademickich regulują przepisy art. 156 § 1 KPK.

W tym miejscu wskazać należy, że Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale składu 7 sędziów z dnia 9 grudnia 2013 r. (I OPS 7/13), wyjaśnił, że przepisy ustawy o dostępie do informacji publicznej nie naruszają przepisów innych ustaw określających odmiennie zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami publicznymi. Oznacza to, że przepisów tej ustawy nie stosuje się wyłącznie wtedy, gdy są one nie do pogodzenia z przepisami ustaw szczególnych, które w sposób odmienny regulują zasady i tryb dostępu do informacji publicznej. Przepisami takimi są m.in. przepisy 156 i 321 KPK. Przepis art. 156 § 1 KPK prawo dostępu do akt sprawy sądowej oraz możliwość sporządzania odpisów przyznaje stronom, obrońcom, pełnomocnikom, przedstawicielom ustawowym i podmiotowi określonemu w art. 416 KPK. Za zgodą prezesa sądu akta te mogą być udostępniane również innym osobom. Chociaż przepis nie stanowi tego *expressis verbis* należy przyjąć, że dotyczy on akt sądowych zarówno toczącego się, jak i zakończonego postępowania. Art. 156 § 5 i 5a odnoszą się z kolei do postępowania przygotowawczego. Przepisy art. 156 § 1, 5 i 5a KPK adresowane są w stosunku do wszystkich potencjalnych adresatów, a nie tylko wobec stron postępowania karnego, w odniesieniu do tych dokumentów, które są informacją publiczną i znajdują się w aktach sądowych spraw karnych i aktach trwającego postępowania przygotowawczego. Są one przepisami szczególnymi, o których mowa w art. 1 ust. 2 DostInfPubU i nie ma do nich zastosowania ustawa o dostępie do informacji publicznej.

Całość wyводу Naczelnego Sądu Administracyjnego prowadzi

do następujących wniosków. Po pierwsze, przepisy art. 156 § 1, 5 i 5a KPK adresowane są do każdego (do wszystkich), a więc nie tylko do stron postępowania karnego, o czym przesądza m.in. treść zdania drugiego art. 156 § 5 KPK, z której wynika, iż akta mogą być w wyjątkowych sytuacjach udostępnione innym niż stronom (obrońcom, pełnomocnikom, przedstawicielom ustawowym) osobom. Po drugie, przepisy te zawierają zamkniętą i zupełną regulację zasad dostępu do akt postępowania karnego i znajdujących się w nich informacji publicznych, tak na etapie postępowania przygotowawczego, jak i sądowego (a wraz z innymi przepisami także do akt postępowania już zakończonego). Po trzecie, wskazane przepisy KPK stanowią "przepisy innych ustaw", o których mowa w art. 1 ust. 2 DostInfPubU, określające odmienne zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami publicznymi, które w całości wyłączają zastosowanie przepisów DostInfPubU do informacji publicznych znajdujących się w aktach sprawy karnej.

Skoro zatem dostęp do żądanych informacji publicznych określają przepisy szczególne, o których mowa w art. 1 ust. 2 DostInfPubU, to w sprawie nie miały zastosowania przepisy DostInfPubU. Zasadnie zatem Sąd pierwszej instancji uznał, że żądane w pkt 4 wniosku informacje są informacjami publicznymi, do których dostęp regulują przepisy szczególne, tj. KPK. Informacje te jednak nie podlegają udostępnieniu wnioskodawcy, gdyż szczególna regulacja (KPK) wyłącza go, do czasu zakończenia postępowania dyscyplinarnego, z kręgu osób, które w obowiązującym stanie prawnym mają dostęp do akt postępowania dyscyplinarnego. Tym samym prawidłowo organ udzielił odpowiedzi na wniosek w formie pisma informacyjnego.

Mając powyższe na uwadze, Naczelny Sąd Administracyjny, na podstawie art. 184 PostAdmU, orzekł jak w sentencji wyroku.